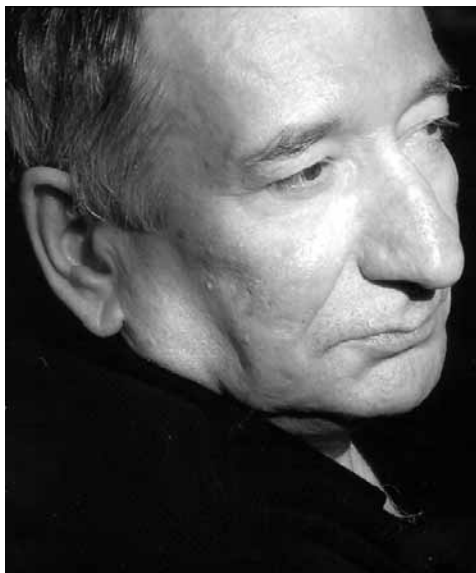

Опишао је Бата Љубишић

Када сам крајем седамдесетих, први пут срео Бату Љубишића у културној редакцији Другог програма Радио Београда, у коју сам био тек ушао као новинар почетник, он је већ slovio као ликовни критичар чија се реч очекивала у сликарским атељеима.

Долазио је у редакцију, сећам се, око поднева, брзо је писао свој текст,

Братислав Бата Љубишић

ту, како је сам говорио, “идеалну формулу за слушаоца”. Толико брзо колико је трајало само куцање на писаћој машини, не више.

А биле су то, знам, врло промишљене, непретенциозне и тачне реченице које су јасно вредновале уметничко дело... Од тада се само увећавао његов ауторитет znalца и тумача ликовне уметности.

Радио Београд је просто имао срећу да је у његовом саставу био Бата Љубишић.

Са њим и уз његово име почела је да живи ликовна критика као посебан радијски израз. Он је тој форми дао лични печат, обојио је својим гласом и својим препознатљивим акцентом.

Од 1965. године када се у Хиландарској 2 обрео као спољни сарадник до овог тренутка када се, ево, растајемо од њега прошло је безмало 50 година. “Фију, фију...” рекао би Бата у шали, несклон патетици, уз смешак у коме је било нешто ироније и нешто сете нишлијске.

Тешко је и побројати колико је посла свршио и чему је све у култури

Београда и Србије допринео неуморни Бата Љубишић. А радио је то са невиђеном лакоћом.

Ништа није одбијао и ништа му није било тешко да уради: од вођења емисија, отварања изложби, учествовања у разним жиријима, ликовним колонијама... до писања за скоро све виђеније новине и часописе још у време ондашње Југославије, гостовања у радијским и телевизијским емисијама.

Поред ликовне писао је једно време и филмску и позоришну критику, сценарија, говорио о књигама... Аутор је и неколико десетина радио драма које су изведене у нашим најпознатијим радио програмима.

Био је, сећам се, поносан на своју књигу “Плава линија трајања”, која је деведесетих година настала после једне акције на Другом програму Радио Београда да се слушаоцима понуди други угао гледања на вредности културне баштине, која је објављена у тада познатој едицији Машићевих независних издања.

Поврх свега, Љубишић је био и уметнички директор галерије *Стара катедранија* на земунском кеју... а пуних осамнаест година у Земуну је издавао и уређивао часопис *Ликовни животи* што је за њега био лични изазов, коме се са страшћу предавао, нарочито у времену (1988–2005) када сем *Ликовног животи* у Београду другог гласила за ликовну уметност практично и није било. Само се Бата Љубишић могао тога подухватити и толико дуго истрајавати у том послу који као и већину других није радио из потребе за властитом промоцијом

Отишао нам је друг, пријатељ и колега.

Знамо сви да је кафана играла важну улогу у његовом животу. За кафанским столом, ту где је живот најближи, међу сликарима, новинарима, глумцима, у разговорима, договорима, расправи ... за њега се само настављао дан који је почео у галерији, сликарском атељеу, редакцији, пред микрофоном радија. Некадашња седења у “Шуматовцу”, “Липи”, “Грмечу” била су просто начин живота, својеврсна културна и друштвена трибина у којој је Бата био жив, активан и респектабилан саговорник. Трибина је одавно замрла, одлазе њени учесници, један по један. Нестаје једно време и један дух. Уградио је Бата доста у њега.

Интелигентан, брз на досетку, спреман да исприча нови виц, да помогне, али и да глупост казни иронијом а понекад и сарказмом, Бата Љубишић је и у кафани и у ономе што је радио био свој, одан истини.

Није парадирало својим знањем. Није правио савезништва, није припадао тзв. уметничким клановима, није чинио уступке.

Дуго познајем Бату Љубишића. Скоро да га нисам чуо да прича о ономе што је болело. Избегавао је.. А болело је, и не једном.

Своје грешке плаћао је некад и прескупо сопственим животом, некад се брзо дизао, а некад не. А пиће – пиће је плаћао својим новцем

Радио Београду, нама, његовим пријатељима и колегама недостајаће Бата Љубишић.

Мало је рећи недостајаће, јер, ево одлази још један из плејаде оних који-

ма је новинарство било начин живљења, а не посао.

Ја ћу га памтити по духу који је обогатио све људе са којима се сусретао па и мене који сам провео доста времена с њим. Памтићу и близак заједнички рад у ратним данима када је био тешко одржати и само емитовање програма а камоли његову културну димензију. И у таквим околностима Бата је носио у себи неки оптимизам и

енергију. Морам да кажем да сам увек ценио његов патриотизам у коме није било позе и баналности.

Његов одлазак велики је губитак за све нас, за српску културу, уметничку братију а пре свега за сина Божидара коме је Бата био добар отац. Отац који је био чврст животни ослонац.

Нека му је вечна слава.

Драган Бабић

